

מכפרות לכהנים ודמי השעיר מכפרות לישראל — עם יום הכפורים עצמו — ומגינות מן היסורין, עד שיוודע להם ויתכפרו בקרבנם [שבועות ב א, וברש"י].

וזה הוא שאמר הכתוב בסוף פרשת עבודת יום הכפורים: וכפר את מקדש הקודש ואת אהל מועד ואת המזבח יכפר ועל הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר* (290).

וכפר בהזאות דם הפר והשעיר את מקדש הקודש: זה לפני ולפנים, "על טומאה שאירעה לפני ולפנים אם [אן] נכנס אדם שם בטומאה" (291) [רש"י].

נאמר חוקה באותה עבודה; וכגון שהוקדמה עבודת פנים לעבודת חוץ לדעת רבי יהודה, הרי עבודת הפנים נפסלת, [ראה שיטה זו באות יב]. עוד מבואר שם לכל השיטות, כי לעולם אין עבודה נפסלת מפני שאיחרו אותה; ואין שייך פסול אלא בעבודה שהוקדמה שלא כדין; וראה שם באות א במוסגר, מה שהביא לזה מדברי התוספות במנחות לח ב. אמנם דבר זה לא פשיטא לבעל גבורת ארי בדף ס א, וסבירא ליה, כי אף איחור עבודה שהיתה צריכה להיות מוקדמת, נפסלת.

290*. הראשונים הקשו על רש"י דלא משמע כפירושו, כיון שהביאו כל זה על משנתנו. ותירצו זה בתוספות ישנים: "שהרי אינו מביא אלא פסוק שהכל כפרה אחת היא"; ודאי טעות סופר היא, וצריך לומר: שכולן כפרה בפני עצמן, וכוונתם, כי הואיל וכל אחד מהם מכפר על טומאה אחרת, לפיכך כל אחד מהן כפרה בפני עצמו.

291. במהרש"א הקשה: "אי איירי בנטמא כבר ונכנס אחר כך, למה לי קרא לנכנס לפני ולפנים,

בתחילה מבפנים, וכן בהיכל וכן במזבח הזהב שכולן כפרה בפני עצמן:

תנו רבנן: טמא שנכנס למקדש, או שאירעה לו טומאה בהיותו במקדש ושהה כדי שיעור השתחוואה, הרי זה חייב קרבן עולה ויורד אם היתה לו ידיעה בתחילה [שידע שנטמא] וידיעה בסוף, ואילו בשעת העבירה נעלמה ממנו הטומאה.

היתה לו ידיעה בתחילה ולא בסוף, אע"פ שאינו יודע שחטא יש לו לדאוג, שהרי אף השוגגין צריכין כפרה לכשידעו, הרי שאף קודם ידיעה ענושים הם; והזאות דמי הפר

משמעות לשון רש"י.

ויש שיטות אחרות בזה, וכפי שביארם באבני נזר שם [וראה בזה גם בדברי רבינו עקיבא איגר בארוכה]:

א. אין הסדר מעכב אלא אם כן היו שתי העבודות ששינה סידרן מן העבודות שנאמר עליהן "חוקה" [היינו: עבודת פנים לרבי יהודה; עבודת פנים וחוץ בבגדי לבן לרבי נחמיה]; ושלא כדעת רש"י שעבודה שנאמר עליה "חוקה" הרי היא מעכבת עבודה אחרת שהוקדמה לה, אף שעל אותה עבודה לא נאמר "חוקה". [ראה שיטה זו שם באות ב; ומבואר שם שהוא תלוי בהוה אמינא והמסקנא בסוגיית הגמרא בפרק טרף בקלפי].

ב. עבודה שנאמר בה "חוקה" סידרה מעכב בשתי אופנים:

האחד: כשהוקדמה לה עבודה אחרת כל שהיא, ואפילו לא נאמר "חוקה" באותה עבודה [וכדעת רש"י בזה], וכגון שהוקדמה עבודת חוץ לעבודת פנים לדעת רבי יהודה, עבודת החוץ נפסלת.

השני: כשהוקדמה אותה עבודה שנאמר בה "חוקה" לעבודה כל שהיא אחרת ואפילו שלא